

[Wilhelm.]

bl. a. ved at man pålægger de mennesker at bruge noget af deres indtægt til selv at være med til at udvikle alternativ energiforsyning i parcelhusene og i andre sammenhænge.

Vi har aldrig påstået, at man fjerner betalingsbalanceunderskuddet ved disse foranstaltninger, det lader sig selvfølgelig ikke gøre. Men vi har påstået, at man ikke øger det, og at man måske endda mindsker det en lille smule i forhold til, hvad det ville være uden disse foranstaltninger og med en større arbejdsløshed, hvilket jo er den politik, man lægger op til, når man bare kører deruda'.

Den socialdemokratiske ordfører siger, at han – og partiet, formoder jeg – bestemt ikke kan acceptere en arbejdsløshed af det niveau. Det er jo meget godt at sige, ikke sandt, men kendsgerningen er bare, at man i virkeligheden accepterer det. Når det kommer til realiteterne, så accepterer man det, så indbygger man det som en kynisk forudsætning for sin økonomiske politik, for sit finanslovsforslag, og så kommer man selv og argumenterer for, at det ikke kan være anderledes, at det ikke engang er, fordi man er afhængig af støtte derovre fra højre, men at det simpelt hen ikke kan være anderledes, at dette er, som hr. Erling Olsen sagde, den eneste ansvarsfulde beskæftigelsespolitik, der kan stilles op. Det er den, der forudsætter 100.000, 130.000, 145.000, sandsynligvis noget flere, arbejdsløse næste år.

Vi fik at vide, at vi havde ikke et kapitalistisk system, det var et blandet økonomisk system, og staten var ikke kapitalens forlængede arm, men menigmands forlængede arm, og det var socialdemokratiets fortjeneste. Jeg er sikker på, at de arbejdere, som socialdemokratiets fortjeneste er vederfaredes i det sidste par år, forstår at værdsætte den bedømmelse. De har fået massearbejdsløsheden. De har fået en tvangsmæssig forlængelse af overenskomsterne. De har fået en nedbrydning af dyrtidsreguleringen. De har fået huslejeforhøjelser, som ingen havde drømt om at vove at fortælle dem om på forhånd. De har set arbejdsgivertilskud, milliard på milliard. De har set øget arbejdsløshed, efterhånden som det her skred frem. De har set nye huslejeforhøjelser, efterhånden som det skred frem. De har set asociale besparelser, der førte til et forringet serviceniveau, førte til takstforhøjelser. De har set et augustforlig, som direkte øgede arbejdsløsheden. De har set øgede afgifter på 5 mia kr. De har nu

set et lønstop. De har set, at man ugyldiggør de lønforbedringer, de kan opnå ved lønkamp. Og samtidig med alt det her har de set, som vismændene siger, en væsentlig forøgelse af rentabiliteten for den private kapital. Men systemet og staten er ikke kapitalens forlængede arm, siger hr. Erling Olsen, det er menigmands forlængede arm. Her har vi resultaterne af hr. Erling Olsens arm.

Til sidst fik vi den, og den skal i hvert fald ikke have lov at stå tilbage, at en hr. Noam Chomsky – så vidt jeg kunne høre, må det være ham – skulle have udtalt: vi skal jo alligevel igennem en periode af fascisme, hvorfor så ikke få det overstået? Her er hr. Erling Olsen i sin argumentation mod venstrefløjen tilbage i den argumentationsform, socialdemokratiet brugte i den glørværdige periode i slutningen af 1930'erne og første halvdel af 1940'erne. Jeg skal være så venlig at bidrage til Stauningafpudsningen i dag ved at undlade at citere hans tale fra foråret 1941 i Studenterforeningen. Det havde ellers lige været på sin plads. Men jeg vil sige, at den argumentationsform med venstrefløjen og fascismen, den rammer i hvert fald ikke VS. Den falder kun tilbage på socialdemokratiet.

Økonomiministeren (Per Hækkerup):

Til hr. Christophersen vil jeg gerne sige, at jeg er naturligvis ked af, at jeg ikke sagde noget til hr. Christophersen i første omgang, men den forbigåelse håber jeg bliver tilgivet. Jeg hørte ikke i det, hr. Christophersen sagde – jeg har haft lejlighed til at læse talen igennem bagefter, og jeg så heller ikke ved denne gennemlæsning noget som helst nyt. Som venstre har gjort ved de sidste par lejligheder, hvor vi har diskuteret disse spørgsmål, og hvor man ikke har villet oplyse os om, hvad det er, venstre vil, brugte man blot melodien, at det er for lidt og for sent. Men hvad man vil, hvor meget man vil, det svæver vi stadig i uvidenhed om.

Man kan drøfte, om den politik, der nu er vedtaget, er vidtgående nok, og ved en vurdering heraf er man nødt til at tage to forhold i betragtning. Det ene er virkningen på den økonomiske udvikling, og dér kunne man godt ønske sig, at der var en større effekt i den politik, som blev vedtaget og gennemført. Det andet er, i hvilken udstrækning man kan regne med, at det, der vedtages, det, der beslutes, og som ved sin gennemførelse er afhængigt af, at